

Róma megalapozza a látomást – negyedik szám

Régi viták újjáélesztése: A prófétai értelmezés körüli küzdelem az adventizmusban

Jeff Pippenger

2024-08-08

Előre figyelmeztetést kaptunk arra, hogy „régí viták” fognak újjáéledni az utolsó napokban.

„A történelemben és a próféciában Isten Igéje az igazság és a tévelygés közötti hosszan tartó küzdelmet tárja elénk. Ez a küzdelem még mindig folyamatban van. Azok a dolgok, amelyek már megtörténtek, meg fognak ismétlődni. A régi viták újra fel fognak éledni, és új elméletek szüntelenül támadnak majd.” Válogatott üzenetek, 2. könyv, 109.

Azok a régi viták kivétel nélkül sátáni kísérletek voltak arra, hogy aláássák a Modern Róma szerepét, mert az utolsó napok pápai Rómája az, amely megalapítja a látomást. Ennek a ténynek több példája is megtalálható az adventizmus történetében. Az első a protestánsok és a milleriták közötti vita volt, amint azt az 1843-as úttörői táblázat ábrázolja. Az 1843-as szent úttörői táblázaton, amely „az Úr irányítása alatt készült, és nem szabad megváltoztatni”, az egyetlen olyan utalás, amely nem Isten Igéje valamely prófétai igazságára való közvetlen utalás volt, a milleriták és az akkori protestánsok közötti vita ábrázolása volt. A protestánsok Dániel könyve tizenegyedik fejezete tizenegyedik versének „néped rablóit” Antiochus Epiphanésszel azonosították, míg a milleriták tudták, hogy az Róma volt.

„164 Antiochus Epiphanes halála, aki természetesen nem támadt fel a fejedelmek Fejedelme ellen, mivel 164 éve halott volt, mielőtt a fejedelmek Fejedelme megszületett.” 1843-as úttörői tábla.

Ezt követően vita támadt James White és Uriah Smith között Dániel könyve tizenegyedik fejezetének „északi királya” helyes azonosításáról. James helyesen azonosította Dániel tizenegyedik fejezete utolsó verseiben az „északi királyt” a pápai Rómával, vagy ahogyan én nevezem, a modern Rómával. Smith amellett érvelt, hogy Dániel könyve tizenegyedik fejezetének harminchatodik versében az „északi király” az ateista Franciaország volt.

„36. VERS. És a király a maga tetszése szerint cselekszik; és felmagasztalja magát, és fölébe emeli magát minden istennek, és csodálatos dolgokat szól az istenek Istene ellen, és boldogul, mígnem betelik a harag; mert ami el van határozva, meglesz.

„Az itt bemutatott király nem jelölheti ugyanazt a hatalmat, amelyről legutóbb szó esett, tudniillik a pápai hatalmat; mert a meghatározó ismertetőjegyek nem állják meg a helyüket, ha arra a hatalomra alkalmazzuk őket.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith a maga „magánmagyarázatát” illesztette be, amikor kijelentette: „Az itt bemutatott király nem jelentheti ugyanazt a hatalmat, amelyről legutóbb szó esett; nevezetesen a pápai hatalmat; mert a meghatározások nem állják meg a helyüket, ha arra a hatalomra alkalmazzuk őket.” Isten

Igéje soha nem mond csődöt, és nyelvtanilag helytelen emberi állítást használni arra, hogy tagadjuk a szakasz világos nyelvtani szerkezetét. A vers így szól: „és a király”, ami megköveteli, hogy az azonosított király ugyanaz a király legyen, akit az előző szakasz ábrázolt. Nincs semmi bizonyíték egy új királyra, és Smith megerősíti, hogy „ugyanaz a hatalom, amelyről legutóbb szó esett”, a „pápai hatalom” volt. Könyvében elismeri, hogy a harmincegyedik verstől a harmincötödik versig a pápai hatalomról van szó, és mivel semmiféle nyelvtani bizonyíték nem azonosít új királyt a harminchatodik versben, egyszerűen azzal érvel, hogy a harmincötödik verset követő versek nem a pápai hatalom prófétai jellemzőit ábrázolják. Ezért a Franciaországgal kapcsolatos véleményét illeszti be.

Amikor Smith a negyvenedik vershez ér, a saját magánértelmezésével felépített hibás prófétai alap arra kényszeríti, hogy egy háromoldalú háborút azonosítson; sejtései alapján a déli királyt Egyiptommal azonosítja, amely a versben Franciaország ellen „öklel”, míg Törökországot azonosítja az északi királlyal, aki szintén Franciaország ellen vonul. Ez a hozzáadott emberi értelmezés olyan prófétai modellt épít fel, amelynek alapján Smith egy szó szerinti Armageddont azonosít, ahol Törökország Jeruzsálem felé vonul, jelezve az emberi kegyelemidő lezárulását, amikor Mihály felkél. Az adventizmus történetében számos könyv íródott, amelyek helyesen mutatják ki egy ilyen alkalmazás tévedését.

E cikknek nem célja Uriah Smith magánértelmezésének gyümölcseivel foglalkozni, hanem csupán annak a vitának a azonosítása, amely akkor bontakozott ki, amikor elkezdte magánértelmezését terjeszteni; mivel James White ellenezte téves nézetét, ez az adventizmuson belül a vita újabb területévé vált, ahol Róma helyes azonosítását egy hamis alkalmazás támadta meg.

Hosszan elhúzódó vita folyt „a mindennapi” kérdéséről is Dániel könyvében, amikor a laodiceai adventizmus átvette a hitehagyott protestáns nézetet, amely Dániel könyvében „a mindennapi”-t Krisztus szentélybeli szolgálatával azonosította, ellentétben azzal a megalapozott alapigazsággal, hogy „a mindennapi” a pogány Róma jelképe volt.

„Akkor a „mindennapival” (Dániel 8:12) kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és az nem tartozik a szöveghez, továbbá hogy az Úr azoknak adta meg annak helyes értelmét, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egységes volt a „mindennapi” helyes értelmezésében; de az 1844 óta tartó zűrzavarban más nézeteket fogadtak el, és sötétség, valamint zavarodottság követte azokat. Az idő 1844 óta nem volt próbakő, és soha többé nem is lesz az.” Early Writings, 74.

A vég idején, 1989-ben, amikor Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse feltárult, akkor az északi királyról felismerték, hogy a pápai Róma, éppen úgy, ahogyan azt James White korábban az Uriah Smithszel folytatott vitájában azonosította. White a „sort sorra” módszertanát alkalmazta, miközben Smith tévedésével foglalkozott. White amellett érvelt, hogy ha a Dániel kettőben ábrázolt utolsó hatalom, a Dániel hétben ábrázolt utolsó hatalom és a Dániel nyolcban ábrázolt utolsó hatalom egyaránt Róma volt, akkor három tanúbizonyság vonalán az a hatalom, amely Dániel tizenegyben jut a végére, Róma, nem pedig — Smith állítása szerint — Törökország.

Az 1989-ben megkezdődött harmadik angyal prófétai mozgalma nem sokkal 2001. szeptember 11. után szembesült egy vitával Jóel első fejezete kapcsán. Az első öt versben két tanú — először a nemzedékeké, majd a rovaroké — azonosítja azt a fokozatos pusztítást, amelyet Róma mért az adventizmusra. A próféciaiban szereplő „részegesek” Ézsaiás szerint a „csúfolódó férfiak, kik uralkodtak e népen, mely Jeruzsálemben van”. Ők a negyedik és egyben utolsó nemzedékben ébrednek fel. A fokozatos pusztítás lelki pusztítás, mert az utolsó napok Jeruzsáleméhez szól, és az 1863-as lázadástól fogva a laodiceai Hetednap Adventisták fokozatosan magukba itták Róma tanításait.

Az Úr igéje, amely Jóelhez, Petúél fiához szólt. Halljátok ezt, ti vének, és figyeljétek mind, ti lakói e földnek! Történt-e ilyen a ti napjaitokban, vagy atyáitok napjaiban is? Beszéljétek el ezt fiaitoknak, és fiaitok beszéljék el az ő fiaiknak, és azok fiai a következő nemzedéknek. Amit a sáska meghagyott, megette a szöcske; amit a szöcske meghagyott, megette a cserebogár; és amit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. Serkenjétek fel, részegesek, és sírjátok; jajgassatok mindnyájan, borivók, az újbor miatt, mert elvételtek a ti szátoktól. Jóel 1:1–5.

Miután New York City nagy épületei leomlottak, világossá vált, hogy ekkor kezdett a késői eső „szitálni”, és hogy a Habakuk második fejezetében található küzdelem, amely a millerita történelemben teljesedett be, ismét kezdetét vette. A küzdelem a helyes prófétai módszertan körül forgott.

Örhelyemre állok, és a toronyra helyezkedem, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, amikor megdorgáltatom. Az Úr pedig felelt nekem, és ezt mondta: Írd le a látomást, és tedd világossá táblákra, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert a látomás még a rendelt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá; mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el. Íme, felfuvalkodott az ő lelke, nem egyenes őbenne; az igaz pedig az ő hite által él. Sőt, mivel a bor hűtlenné teszi, gőgös ember ő, és nem marad meg otthon; kitágítja kívánságát, mint a sír, olyan, mint a halál, és nem tud betelni, hanem magához gyűjt minden nemzetet, és magához halmoz minden népet. Habakuk 2:1–5.

Habakuk kettő megpróbáltatása előképe volt a száznegyvennégyezer mozgalma megpróbáltatásának, amely akkor kezdődött, amikor Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala 2001. szeptember 11-én alászállt. Ekkor vita támadt azok között, akik az adventizmus alapjain álltak, amint azt az 1843-as úttörői tábla ábrázolja, és azok között, akik Habakukban „bor által” vétkeznek, és akik Jóel „részegesei” voltak, akik akkor „felserkentek”, csak hogy az „újbor” kivágattassék az ő „szájukból”.

Az első versben a „megfeddette” jelentésű héber szó azt jelenti: „vitatkozott vele”. A Millerita őrállóknak adott érvelést az 1843-as úttörői táblázat szemléltette, amely 1842 májusában készült el e versek beteljesedéseként. Az egyik csoport, amely hitből élt, vitában állt az arra az időszakra szóló prófétai jelenvaló igazság üzenete felől egy másik csoporttal, amely a bor által vétkezett. Ők Jóel részegei, akik felébrednek, és azt találják, hogy a bor — a tanítás jelképe — kivágott szájukból. Ők Ézsaiás Efraim részegei, akik Jeruzsálemet uralják, és képtelenek megérteni a lepecsételt könyvet.

Jaj a kevélység koronájának, Efraim részegeseinek, akiknek dicsőséges ékessége hervadó virág, a bor miatt elcsigázottak kövér völgyeinek fején! Íme, az Úrnak van egy erős és hatalmas eszköze, amely mint jégeső zivatara és pusztító vihar, mint kiáradó, hatalmas vizek özöne, földre sújtja azt kezével. A kevélység koronája, Efraim részegesei, lábbal tapodtatnak meg.... Ámuljatok és csodálkozzatok; kiáltsatok fel és jajgassatok: részeket ők, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól.... Ezért halljátok meg az Úr szavát, ti csúfolódó férfiak, akik e nép fölött uralkodtok Jeruzsálemben. Mert az Úr mély álomnak lelkét árasztotta ki rátok, és bezárta szemeiteket: a prófétákat és fejedelmeiteket, a látókat befedezte. És minden látomás olyan lett számotokra, mint egy lepecsételt könyv szavai, amelyet odaadnak egy írástudó embernek, mondván: Olvasd ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. Azután a könyvet annak adják, aki nem tud olvasni, mondván: Olvasd ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudok olvasni. Ézsaiás 28:1–3, 14; 29:9–12.

Habakuk vitája Efraim részegei és azok között, akik Isten prófétai Igéjében hit által járnak, kifejezetten úgy van azonosítva, mint Ézsaiás bizonyágtételében a helyes és a helytelen módszertan feletti vita; mert Ézsaiás rámutat, hogy éppen a „sort sorra” módszertana készíti a részeket megbotlásra és a halállal való szövetség megkötésére.

De ők is tévelyegtek a bor miatt, és erős ital miatt letértek az útról; a pap és a próféta erős ital miatt tévelyegtek, elnyelte őket a bor, erős ital miatt letértek az útról; tévednek a látásban, botlanak az ítéletben. Mert minden asztal tele van okádékkal és tisztátalansággal, úgyhogy nincs tiszta hely. Kit tanítson ismeretre? és kivel értesse meg a tanítást? a tejtől elválasztottakkal és az emlőktől elszakítottakkal? Mert parancsra újabb parancs, parancsra újabb parancs; sorra újabb sor, sorra újabb sor; itt egy kevés, ott egy kevés. Mert dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, adjatok nyugodalmat a megfáradottnak; és ez az üdülés; de nem akartak hallgatni rá. Ezért az Úr beszéde ilyen lett számukra: parancsra újabb parancs, parancsra újabb parancs; sorra újabb sor, sorra újabb sor; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, és összetöressenek, és törbe essenek, és elfogassanak. Ezért halljátok az Úr szavát, ti csúfolódó férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben van. Mivel ezt mondtátok: Szövetséget kötöttünk a halállal, és a sírral megegyeztünk; ha átvonul az eláradó ostor, nem ér el minket; mert a hazugságot tettük oltalmunkká, és a hamisság alá rejtőztünk. Ézsaiás 28:7–15.

Ezután Ézsaiás megjelöli, mit helyezett Isten Habakuk peres ügyébe, ami ítéletet hozna a részegesekre; ez pedig az alapkő volt, a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hétszerese”, amely az első időre vonatkozó prófécia volt, amelynek megértésére Gábiel és az angyalok William Millert elvezették.

Ezért így szól az Úr Isten: Íme, Sionban alapul leteszek egy követ, megpróbált követ, drága szegletkövet, biztos alapot; aki hisz, nem fut. Az ítéletet is mérőzsinórul vetem, és az igazságot függőőnul; és a jégeső elsőpri a hazugság menedékét, és a vizek elárasztják a rejtkehelyet. És a halállal kötött szövetségek semmivé lesz, és a sírral való egyezségek nem áll meg; mikor az eláradó ostor átvonul, eltapostattok általa. Ézsaiás 28:16–18.

Röviddel azután, hogy az Úr visszavezette népét a régi ösvényekre, 2001. szeptember 11-étől kezdődően volt egy csoport, amely részt vett a mozgalomban, és amely arra a megállapításra jutott, hogy Jóel négy rovára a harmadik jaj iszlámját jelképezi. Amikor a „sorra sort” módszertana feltárult Isten népe előtt abban a végső nemzedékben, egy kulcsfontosságú prófétai szabály vált felismerhetővé. Ez a szabály a prófécia hármasságának alkalmazása, és az a csoport, amely arra a következtetésre jutott, hogy Jóel négy nemzedéke a harmadik jaj iszlámját jelképezi, helytelenül alkalmazta a prófécia hármasságának szabályát, hogy ezzel alátámassza téves értelmezését.

Aztán a 2014-es időszakban Sátánnak megengedett, hogy Nagy-Britanniából és Ausztráliából eredő, homoszexuális „woke” programjával behatoljon e mozgalomba, és támadását a Dániel könyve tizenegyedik fejezete elsőtől tizenötödik verséig terjedő szakasza által ábrázolt történelem hamis értelmezésére alapozza. A homoszexualitást pártoló vezetők, akik befurakodtak és megtámadták e mozgalmat, végül azt állították, hogy az adventizmusnak bocsánatot kell kérnie Róma pápájától, mivel állítólag hamis vádakot emelt az antikrisztus, Róma pápája ellen. E támadás célja a mozgalom megölése volt, és elsődlegesen az, hogy zavart idézzen elő éppen abban a szakaszban (Dán 11:1–15), ahol „a te néped erőszakosai” azonosítatnak.

Mindezek a viták Sátánnak arra irányuló kísérletei voltak, hogy összezavarja a pápai Róma jelképét. Nincs semmi új a nap alatt, amint azt a valaha élt legbölcsebb ember mondta. Ma a vita ismét Róma azonosításán alapul, amely „a te néped rablói”-ként van jelképezve. Az új és magánértelmezés azt állítja, hogy „a te néped rablói” az Egyesült Államok, és ezzel nyilvánvalóan nincsenek tudatában annak, hogy ez ugyanaz a vita, mint a legelső vita a milleriták és a protestánsok között, valamint annak a régi mondásnak, amelyet a tizenhatodik századi szerzőnek, John Heywoodnak tulajdonítanak, és így szól: „Nincsenek vakabbak azoknál, akik nem akarnak látni.” Mondásának egy másik változata így hangzik: „Nincsenek süketebbek azoknál, akik nem akarnak hallani.” A legtöbb valószínűleg nem tudja, hogy ezt a mondást Heywoodnak tulajdonítják, és azt sem értik, hogy Heywood mondása olyan bibliai szakaszokból ered, mint amilyenek Jeremiásnál, Ézsaiásnál találhatók, és amelyeket Jézus az Újszövetségben idézett.

Halljátok meg hát ezt, ó balga és értetlen nép, amelynek van szeme, de nem lát, és van füle, de nem hall. Jeremiás 5:21.

Dániel „gonoszai” és Máté „balga szüzei” azok, akik nem értik a „tudás gyarapodását”. A tudás gyarapodása 1989-ben elsősorban annak felismerése volt, hogy Dániel könyve tizenegyedik fejezetének utolsó hat verse a pápaság végső felemelkedését és bukását azonosítja, vagyis azt, amit én Modern Rómának neveztem. E versek az Egyesült Államokat azonosítják, de csak az Egyesült Államoknak a pápai hatalomhoz való viszonyát. A „gonoszok” és a „balgák” szembe vannak állítva a „bölcsekkel”, és az utolsó napok bölcsei valóban értik az 1989-ben bekövetkezett tudásgyarapodást. A balgák azok, akiknek van szemük, de nem látnak, és van fülük, de nem hallanak.

Majd hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Akkor azt mondtam: Ímhol vagyok én; engem küldj. Ő pedig így szólt: Menj, és mondd e népnek:

Hallván halljatok, de ne értsetek; látván lássatok, de ne ismerjeteK. Kövérítsd meg e nép szívét, nehezítsd meg a fülét, és hunyd be a szemét; hogy szemével ne lásson, fülével ne halljon, szívével ne értsen, meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. Ézsaiás 6:8–10.

Az Ézsaiás hatodik fejezetében megszólított nép azokból áll, akik azt vallják, hogy a 2001. szeptember 11-én elérkezett „jelenvaló igazság” üzenetében vannak, mert Ézsaiás hatodik fejezete úgy jelöli meg ezt a szakaszt, mint amely akkor következik be, amikor „teljes mind a föld az Úr dicsőségével”. A föld akkor világosodott meg Isten dicsőségétől, amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyala alászállt, amikor New York City nagy épületei Isten érintésére ledőltek.

Amely esztendőben meghalt Uzziás király, láttam az Urat is, amint magasra emelt trónon ül, és palástjának uszálya betöltötte a templomot. Fölötte szeráfok álltak; mindegyiknek hat-hat szárnya volt: kettővel befödte arcát, kettővel befödte lábait, és kettővel repült. És kiáltott az egyik a másiknak, és mondta: Szent, szent, szent a Seregek Ura; dicsőségével teljes az egész föld. És megrendültek az ajtó küszöbei a kiáltó szavától, és a ház megtelt füsttel. Ézsaiás 6:1–4.

White testvér összekapcsolja az angyal kijelentését azzal az eseménnyel, amely jelzi azt az időt, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala dicsőségével betölti a földet.

„Amikor Isten éppen el akarta küldeni Ézsaiást népéhez egy üzenettel, előbb megengedte a prófétának, hogy látomásban bepillantson a szentély szentek szentjébe. Hirtelen úgy tűnt, hogy a templom kapuja és belső kárpitja felemelkedik vagy félrevonatik, és megengedett neki, hogy betekintsen a szentek szentjébe, ahová még a próféta lába sem tehette be a lábát. Ekkor megjelent előtte a látomás: Jehova magas és felemelt trónon ül, és dicsőségének palástja betölti a templomot. A trón körül szeráfok álltak, mint örök a nagy Király körül, és visszatükrözték a dicsőséget, amely körülvette őket. Amint dicsőítő énekük a hódolat mély hangjain felzendült, a kapu oszlopai megremegtek, mintha földrengés rázta volna meg őket. E bűn által be nem szennyezett ajkú angyalok Isten dicséretét zengték. „Szent, szent, szent a Seregek Ura” — kiáltották — „teljes mind az egész föld az ő dicsőségével.” [Lásd Ézsaiás 6:1–8.]

„A trón körüli szeráfok annyira betelnek tiszteletteljes félelemmel, amikor Isten dicsőségét szemlélik, hogy egyetlen pillanatra sem tekintenek önmagukra csodálattal. Dicséretük a Seregek Uráé. Miközben a jövőbe tekintenek, amikor az egész föld betelik az Ő dicsőségével, a diadalmas ének egyiküktől a másikig visszhangzik dallamos zengéssel: „Szent, szent, szent a Seregek Ura.”” Gospel Workers, 21.

Ézsaiás, aki Isten népét képviseli a pecsételés ideje alatt, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, olyan üzenetet kapott, amelyet egy olyan néphez kellett vinnie, amelynek volt szeme, de nem akart látni, és volt füle, de nem akart hallani. Jézus, mint Alfa és Omega, a száznegyvennégyezer pecsételési idejének végét szemlélteti a kezdet által. A vég idején ismét lesz egy Ézsaiás által jelképezett hírnök, aki olyan néphez visz üzenetet, amely nem akar látni és hallani. Ez az üzenet fogja előidézni a száznegyvennégyezer végső megtisztítását. Az üzenet az Igazság szavai, amelyeket Isten prófétai bizonyágtételéből hoznak. Ez a prófétai bizonyágtétel az a „látomás”, amelyet az „a te néped rablói” által jelképezett hatalom állít helyre.

A következő cikkben e viták mindegyikét egymásra fogjuk helyezni, sorról sorra haladó módon. A millerita vonalat, a Smith és White vonalat, a „szüntelen” vonalat, az „észak királya” 1989-es vonalat, Jóel rovarainak vonalát és a jelenlegi vitát. Hat régi vita, amelyek, amikor sorról sorra szemléljük őket, világosan alátámasztják az első vita igazságát, amely az 1843-as úttörői táblázaton van ábrázolva. Ez az igazság pedig az, hogy Róma „a te néped erőszakos fiai”, akik felmagasztalják magukat, és akik elbuknak, és megerősítik a látomást.

„Láttam, hogy az 1843-as tábla az Úr kezének irányítása alatt készült, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számítások olyanok voltak, amint Ő akarta; hogy az Ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést egyes számokban, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.” Early Writings, 74.

Azon táblázaton szereplő igazságok elvetése egyúttal a Prófétaság Lelkének tekintélyét is elveti, és a táblázat azonosítja, hogy „a látomást” Róma alapítja meg, nem pedig az Egyesült Államok; azt a látomást, amelyről Salamon azt tanítja nekünk, hogy anélkül Isten népe elvész.

„Sátán... szüntelenül az utánzatot erőlteti előtérbe, hogy elvonjon az igazságtól. Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy semmissé tegye Isten Lelkének bizonyoságtételét. „Látás hiányában elvadul a nép” (Példabeszédek 29:18). Sátán leleményesen fog munkálkodni, különböző módokon és különféle eszközök által, hogy megingassa Isten maradék népének bizalmát az igaz bizonyoságtételben.

„A Bizonyoságtételek ellen olyan gyűlölet fog fellobbanni, amely sátáni. Sátán munkálkodása arra irányul majd, hogy megingassa bennük a gyülekezetek hitét, mégpedig azért, mert Sátán nem találhat olyan akadálytalan utat csalásainak bevezetésére és a lelkek tévelygéseiben való megkötözésére, ha Isten Lelkének figyelmeztetéseire, feddéseire és tanácsaira hallgatnak.” Selected Messages, 1. könyv, 48.

„Aki a felszín alá lát, aki minden ember szívét olvassa, így szól azokról, akik nagy világosságban részesültek: ‘Nem gyötrődnek és nem döbbennek meg erkölcsi és lelki állapotuk miatt.’ Bizony, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. Én is az ő tévelygéseiket választom, és rájuk hozom azt, amitől rettegnék; mert amikor hívtam, senki sem felelt; amikor szóltam, nem hallgattak rám; hanem gonoszt cselekedtek szemeim előtt, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem.’ ‘Az Isten ezért a tévelygés erejét bocsátja rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak,’ mivel ‘nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek,’ ‘hanem gyönyörködtek a hamisságban.’ Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thesszalonika 2:11, 10, 12.

„A mennyei Tanító így kérdezett: »Miféle erősebb csalódás tévesztheti meg az értelmet annál a látszatnál, hogy ti a helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben a valóságban sok mindent a világi bölcsesség szerint munkáltok ki, és vétkeztek Jehova ellen? Ó, nagy megtévesztés ez, megbabonázó csalódás, amely hatalmába keríti az elméket, amikor olyan emberek, akik egykor megismerték az igazságot, az istenfélelem látszatát összetévesztik annak lelkületével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire sincs szükségük, holott a valóságban mindenre szükségük van.«” Testimonies, 8. kötet, 249–250.

